

Naši dopisi.

Iz Gorice 3. avgusta. (Izv. dop. — Konec.) Prešli teden so dovršile tukaj vse šole svoje leto. Tistih duhovnikov četrtoletnikov, ki nastopijo še letos službo, je 5. — Nekedaj so konec šolskega leta priobčevali tiskane imenike učencev tudi na nižjih šolah, in je vsakdo razvidel, ne samo, kdo se uči, ampak vsled razvrščevanja po zasluženju, tudi kako se uči Peter ali pa Pavel. Taka objavljanja, kakor tudi deljenje daril so bila nepoporečno pomenljiva in moralne vrednosti, kljubu tej resnici se novejšim vzgojevalcem ne zdi več potrebno, tiskati klasifikacije. V Gorici izročati edino še gimnazija in pa realka redno šolske programe občinstvu. Gimnazijski učenci pa niso po zasluženju razvrščeni, dasiravno je lokalno časopisje ostro grajalo gimnazijskega vodjo zaradi tega; časniki so dovolj jasno povedali, da zaradi nekkih „ljubljenec“, da bi ne prišli na konec pri razrejevanju, se redno tako postopa. Na Pruskem rojeni vodja g. Pantke ne ljubi samo čez vse rojenih nemških dijakov, ampak jih, kakor mu tudi zadnja „Soča“ očita, še ponareja iz Slovencev. V več razredih je Nemce neki tako pomnožil, in če je tudi med letom kak Nemec izstopil, je vendar vštet tako, kakor da bi bil obiskoval do konca leta gimnazijo. S tem hočejo dokazovati še nadaljnji sedanji nemški ustroj naših srednjih šol. Na realki je namreč tudi vodja, ki Slovincem želi enako dobro, kakor gimnazijski, in oba ta šolnika sta uda deželnega šolskega sveta. Potem pa se naučni minister sklicuje na sklepe tega sveta, ki mu velja več nego vsi drugi glasi, ki izvirajo iz pravih potreb dežele in narodov.

Gimnazijsko poročilo ima na čelu: 1. Epigraphisches aus Aquileja, spisal prof. H. Maionica, 2. Ein neugriechisches Gedicht in's Italienische übersetzt von Prof. Fried. Simzig. Učilo je poleg vodje 12 profesorjev, 5 suplentov in 2 postranska učitelja (v petji in telovadbi). Slovenščini je bilo odmerjeno na nižji gimnaziji po 3, na višji pa po 2 uri na teden. Za Neslovence je bil tudi iz slovenščine prosti tečaj (po 2 uri na teden). Učencev je bilo konec leta 358 in 2 privatista. Večina jih je bila se ve da z Goriškega, pa 34 tudi s Kranjskega, 17 s Tržaškega in 13 iz Istre. Med Nemce je bilo vpisanih 49, med Italijane 143, med Slovence pa 164, eden je bil Hrvat, 1 pa Francoz. Po veri jih je bilo 345 katoličanov, 4 protestantje in 9 judov. Konec leta jih je dobilo: odliko 27, prvi red 244, drugi red 40, tretji red pa 11 in 30 jih sme skušnjo ponoviti začetkom prihodnjega leta. 20 se jih je bilo oglasilo za zrelostno preskušnjo, dva sta bila pa odstopila. Napravili so jo z odliko 4 (med njimi Joh. Hozhevar iz Ljubljane, ki pa je menda Nemcem prištet), 13 jih je dobilo spričevalo zrelosti, 3 pa morajo ponoviti preskušnjo.

Poročilo višje realke ima spredaj obširniši popis zgodovine 25letnega obstanka tega zavoda, in so tu naštetni vsi profesorji in vsi učenci, kar jih je bilo od začetka do zdaj na tej šoli. Prvih je bilo 91, učencev pa v 25 letih 1867 in zraven še 943 vpisanih v pripravljavnico. Slovincem je bilo ves čas prištetih samo 493 ali 25.32%, Italijanom 1081 = 57.87% in Nemcem 183 = 15.15%. Razumeti je, da je Slovincem nekaj dijakov odvzetih v tuji tabor. Letos pa je bilo učencev na realki z onimi na pripravljavnici vred 214, med temi je pridanih Slovincem samo 30, Nemcem 42 in Italijanom 142. V vseh razredih je bilo odlikovanih 14, s I. redom 131, z II. redom 41, s III. redom 6, z začasnim spričevalom pa 21. Od 8 učencev, ki so se bili oglasili za zrelostni izpit, je 1 odlikovan, 4 so ga napravili dobro, 2 ga morata ponoviti in 1 je padel. Slovenščini so bile odmerjene: v 1. razredu 4, v drugih

razredih pa po 3 ure, v 3. razredu se slovenščina ni podučevala posebe. Učnih moči je na realki 16. — Začetek šolskega leta bo na gimnaziji, kakor na realki 1. dne oktobra t. l.

Tukaj je umrl 22. julija načelnik velike obrtne hiše Viljem pl. Ritter, ki je bil tudi deželni poslanec in predsednik trgovinske-obrtniške zbornice. V obče so mu pripisovali velik čut pravičnosti, kar je v Gorici res redka prikazen, sosebeno pri glavah, ki kaj ukažejo in zmorejo. Njegovega pogreba se je udeležil velikanski sprevod, v katerem je bilo največ delavcev iz Ritterjevih tovarn. V obče pripovedujejo, da ti veliki obrtniki ne derejo delavcev, kakor drugod; kljubu temu so obrazi teh delavcev kazali jako žalosten pogled. Nič čvrstosti na životu in jasnosti na licu; kako hudo mora tedaj biti za delavce tam, od koder se ne sliši toliko ugodna govorica!

Iz Železnikov konec julija. [Zakasnjeno.] (*V moj zagovor in obrambo.*) Kdor je izmed vrstá spoštovanih gg. bralcev sledil od l. 1853., tedaj skoz dolgih 32 let slovenski literaturi, nahajal je v časnikih: „Šolski prijatelj“, „Prijatelj za šolo in dom“, „Novice“, „Danica“, „Učit. Tovariš“, pa tudi v „Drobtinicah“, v knjigah „družbe sv. Mohora“ in še tu in tam v kakem drugem javnem listu in knjigi prav pogostno toliko dopisov in spisov od tod, kakor enako razuu iz mest od malo katererega kraja. Dotični p. n. gg. vredniki so spise sprejemali prav rade volje; nič manj je bilo vstreženo, — kar se je pogostno čulo in zatrjevalo — ž njimi tudi slavnemu občinstvu. Menimo, da ga ni bilo, kdor bi se bil iz poštenega in pravičnega vzroka nad temi spisi spodtikoval. Pa, — tempora mutantur! — časi se spreminjajo. Letos od spomladi sem pričeli so dohajati od tod v razne liste kar hipoma dopisi vse družega duha in obsega. Pri njihovi sestavi se peró kaj rado pomaka namesto v črnilo, v žolč in strup, iz posameznih vrstic pa švigajo pušice sramotenja in obrekovanja na mojo osebo. Kdo so pisatelji teh umazanih sestavkov, od katerih se vsi trezno misleči — domači in zunanji — s pravično nevoljo obračajo, ni tu nobena tajnost; s pristom bi jih lahko pokazali: ti in ti so! Pa jaz tega ne bom storil, ker ni moja želja, komu škodovati ali očrnuti ga pred svetom. Bolj se namreč zavedam resnice, „da tudi beseda človeka ubije“, kot moji p. n. gg. nasprotniki. Po pravici tudi povem, da sem bil z začetka sklenil, vsim napadom postaviti nasproti molčeči zavid in preziranje. Toda! — stvar postaja čedalje hujša. Kristus je bil uzor vseh čednost, in tedaj tudi potrpljenja; a vendar djal je hlapcu v Kajfovem dvoru: „Zakaj me biješ?“ Črviček v prahu zemlje brani svojo borno življenje, zakaj bi tudi jaz vsa sramotenja prenašal molčé, ker mi vest nič hudega ne očita. Tu ne gre edino le za moje dobro imé, ampak tudi za čast mojih bližnjih sorodnikov; zakaj en zanikrn ud kake rodbine omadežuje kolikor toliko tudi svojce. Opravičiti pa se mi je tudi pred mojimi mnogimi zunanjimi prijatelji in sploh pred vsemi, ki me poznajo, kajti po sramotilnih spisih odtod bi si lahko mislili: Bog zna, kak národni odpadnik in tudi nejevernik sem kar hipoma postal.

Od kod pa izvirajo te žalne razmere, o katerih pred kratkem časom v tem kraji še sledu ni bilo, utegnili bi začudeno kdo vprašati.

Bom poskusil po možnosti ob kratkem povedati.

Od davnih časov imele so Železnike prav dobre, vnete, skrbljive in vmes tudi izvrstne gg. duhovne pastirje, ki so se trudili po svojih močéh v prid in dušni blagor ljudstva. — L. 1815. pričela se je pri nas šola. Njeni prvi učitelj, vrli tukajšnji rojak † gosp. Jakob Demšar bil je izvrsten mož, pri poduku jako spreten in

marljiv, tako da je bil o neki osebni vizitaciji tukajšnje šole po bivšem tadajnem ilirskem governerju pl. Schmidburgu odlikovan s častnim naslovom „izgledni učitelj“. Leta 1855. umrl je blagi mož, obžalovan od domače občine in velikega števila bivših učencev, ki so v raznih stanovih dospeli v visoke in imenitne službe.

Od leta 1856. (tisto leto vendar še le v ponavljalni šoli) deluje moja malenkost kot učitelj v domačem kraju, tedaj uže 30. leto. Razsodbo o mojem delovanju prepričam mnogim tukajšnjim mlajšim gospodarjem in gospodinjam; osobito pa še taistim, ki taka delovanja bolj presojevati znajo, onim gospodom namreč, ki so kot bivši moji učenci po končanih študijah dosegli v raznih stanovih častne službe. — Da bi se domače ljudstvo tudi po izstopu iz šole kolikor toliko dalje izobrazevalo (tega pa ne povem kratko-malo iz kake hvalehlepnosti, ampak edino le v dokaz, da je moje srce v resnici po moči skrbno bilo za moje rojake) v ta namen osnoval sem l. 1865. kot v spomin prve petdesetletnice tukajšnje šole šolsko, — kmalu za tem pa spreobrnil sem taisto v farno bukvarnico. V ta namen žrtvoval sem vso prvo-prejeto Metelkovo učiteljsko štipendijo 50 gold. — Da bi dalje tukajšnji ženski spol s časom rešil britkega in težkega jarma, izdelovanja žebeljev, ali vsaj da bi se podalo mu v roke honetno stransko delo in zaslužek (— to berite pisalci sestavka v 111. listu „Ljublj. lista“! —), osnoval se je leta 1880. poduk za ženska ročna dela, za kar so kazale in še kažejo deklice posebno spretnost. Zakaj bi ne povedal tudi tega, da je bilo skoz ta leta večkrat treba pognati „sram“ za duri, ko sem pri domačih in zunanjih dobrotnikih prosjačil milodarov za bombaž (spredeno pavolo), katere si mnoge učenke zarad velike revščine same kupiti vtrpele niso. — Tudi slavna Mohorjeva družba je imela od njenega prvega pričetka pri nas toliko udov, kot v malo katerem kraju s tolikim številom prebivalcev. A! — vse tu o kratkem omenjeno, kaj je vse to? Ubogi, prazni nič! Letošnje spomladi se je namreč kar naenkrat jelo govoriti, in tudi po časnikih pisati o nekem spanji, senci, tamni megli, in plent zna in vé, o kakih dušnih revah še, ki mamijo in mračijo duha tukajšnjih stanovnikov. Glasno jelo se je klicati po izobraženji, omiki, svetlobi, prosveti, — sploh v smislu, za katerega imajo Nemci frazo: „Licht! mehr Licht!“ In vsemu temu naj bi pomagalo: „bralno društvo“.

(Dalje prih.)

Iz Tuhinske doline 12. julija. — Uže dolgo časa ni bilo iz naše doline nikakoršnega dopisa v novinah, zato sprejmite drage „Novice“ ta moj mali dopis in blagovolite ga natisniti v svoje predalce. Potepuhov se ne manjka, zmiraj priklati se kak cigan v našo dolino, čeravno jim žandarji dobro za petami stopajo. Pretekli četrtek (ponoči med 9—10. uro) so prijeli tatú v Kostajni pred kašto P. Pestotnika, ki je ravno duri odpiral, da bi si bil kaj naložil. Zgorej omenjen posestnik zaslišavši, da pred njegovo kašto nekaj poka, pokliče svojega sina, češ, pejva gledat ter se oborožita in gresta tjakaj. Ko se mu približata, zapazi ju tat, mahne s koso po Pestotniku, on mu jo hrabro odbije ter ga zgrabi in vrže na tla, s pomočjo sosedov ga zvežejo in k županu odženejo. Ko prideta žandarja, ga precej spoznata, da je dobro poznati človek doma blizo Trojan s priimkom Samagvar, ki je bil uže večkrat zavoljo tatvine kaznovan. Ravno v tej vasi je bil pred 14 dnevi vkraden ponoči oven (koštrun), pred mesecem dni pa je bilo v neki drugi vasi vkradenih troje ovac, katere je vzel neznan tat. Dobro bi bilo, ko bi se taki lopovi, ki delati nočejo, dali v kako posilno delalnico, kakor jih Rusi dajejo v Sibirijo. Podbregar.

Iz Ljubljane. — Izvolitev kneza Windisch-Grätza v državni zbor, katera se je vršila minuli četrtek v gorenjskih kmetijskih občinah, je zopet enkrat vesela prikazen na našem političnem podnebj. Vrli naši gorenjski volilci pokazali so zopet, da so po vsem razumni in politično zreli za današnjo dobo. Pokazali so pa tudi s svojo soglasno izvolitvijo, da vedó ceniti poštenjaka, ako tudi ni naš ožji rojak, čeravno jim ne daje nikakoršnih obljub; kar pa je še najveselejša prikazen, pa je lepo soglasje volilcev, kateri so, čeravno razprostreni po treh velikih okrajih, razun dveh — vsi soglasno volili kneza Windisch-Grätza, priporočenca izvrševalnega odbora. — V disciplini in slogi pokazali so nam vrli gorenjski volilci pravo pot, po kateri pridemo v boljšo prihodnost, zato jim pa tudi iz vsega srca kličemo: Slava gorenjskim volilcem! Slava izvoljencu!

— „Ljubljanski List“ poslal je zopet v štev. 179. med svet nekaj duhovitih stavkov naperjenih zoper „Novice“. — Na to novo šuklejado ne odgovorili bi najrajše prav ničesar, ker se nam nevredno zdi slediti zmedenim skokom človeka, ki se skriva za vladinim plotom. — Iz za tega plota hoče nas učiti oni modrijan taktnosti nasproti vladi, ravno on, ki je sam s svojim taktom naši ljubljanski vladi napravil večje zadrege, kakor kateri koli odkrit nasprotnik. — Dalje očita „Novicam“, da so se „prelevile“ menda zato, ker so se zmiraj in dosledno protivile vsiljevanji kandidata, do katerega naš narod nima zaupanja, bodi mu uže ime Peter ali Pavel, in levenje gre očitati „Novicam“ človek, ki danes trdi, da ni več oni, ki je bil včeraj, toda kakor vidimo, jutri uže zopet ni več oni, ki je bil danes.

Pravi cvet svoje modrosti pa podaja pisatelj iz-za vladinega plota v stavku: „le v dolenjski mestni skupini izvolil si je narod brez dovoljenja nekaterih gospodov moža, ki je baje nesimpatičen Novičarskemu sotrudniku in pregrešna vlada ljubljanska ni zabranila te zločinske upornosti“. — Mogočno in zavestno donijo te besede iz-za plota, vendar pa se bomo predrznili par besedi odgovoriti jim. Ako bi od zadnjih volitev ne bilo minulo še le malo tednov in ako bi ne imeli vseh onih dogodeb še v preživem spominu, in ako bi ne bilo uže sedaj znano, da hočejo nasprotniki naši razkriti vse one čudne dogodbe pri pretresavanji veljavnosti te volitve v državnem zboru, tedaj bi nam morebiti imponirale mogočne besede, — tako pa samo občudujemo med nami redko predrznost, katera si prizadeva, pravo spako volitve staviti v svitlobo narodove volje. — Pa pustimo te malo vesele izrastke našega političnega življenja, vsaj jih prav spozna naš narod in on jih bo tudi sodil. — „Novice“ so in bodo stale za slogo v naši narodni stranki, — one bode nasprotovale nasprotnikom naše sloge neprašaje po imenu osebe. Ako „Lj. List“ pa še sedaj misli, da vladi, da deželi in narodu koristi, ako podpira in zagovarja one, ki rušijo slogo naroda, ki spodkopujejo vladino zaupanje, ki slabijo moč onih, ki so v deželi in državi zmiraj bili zanesljivi podporniki vladini, ako v takem delovanju uvideva „Lj. L.“ nalogo vladinega glasila, naj se konečno tudi ne čudi, če so vspehi delovanja soglasni z onimi načeli. Mi svojega nasprotnega mnenja nismo izrekli kot nasprotniki. Ker smo se pa prepričali, da je vse dobrohotno prizadevanje bob v steno, zato v prihodnje z „Lj. L.“ ne bomo več tratili časa, ampak si prizadevali, svojo dolžnost spolnovati kot malo pa zmiraj zvesto glasilo neminljivega našega naroda.

— Smrt. V ponedeljek umrl je po enoletnem bo-
lehanji prof. Leop. vitez Gariboldi; včeraj zjutraj
pa je nagloma umrl pisarniški vodja finančnega vodstva
v Ljubljani g. Fr. Milavec. To soboto umrl mu je
še mlad sin tudi uradnik, včeraj se je pa njemu udrila
kri vrnivšemu se v stanovanje od sv. maše za ranjnim
sinom. Pokojnemu umrla je v kratkem času soproga,
hči in en sin; bolezen bila je velikoleten gost v njegovi
družini.

— Mestni blagajnik Hengthaler, vodja ljudske ku-
hinje v Ljubljani, se je v ponedeljek popoldne sam
usmrtil v svojem stanovanju. Govori se, da je brez
vspeha iskal malega posojila za pokritje primanjkljeja
v blagajnici. — Iz zanesljivega vira pa se poroča, da
je primanjklje znašal 220 gold., katerega je H. povrnil
v roke županove, da je sicer blagajnica v redu.

— Nemške ljudske šole v Ljubljani. Deželni šolski
svet kranjski odobril je napravo 4razredne deške šole
nemškega „Schulvereina“. Vrh tega mora mesto usta-
noviti posebno nemško šolo za dečke in deklice začet-
kom tega leta. — O milovanja vredna nemščina
na Kranjskem!

— „Ljubljanski Zvon.“ Št. VIII. je spet polna lepe
vsebine in prinaša te spise: 1. J. Stritar: „Pisarjev
sin.“ Povest v verzih. — 2. Svojemir: „Spomin“. Pe-
sem. 3. Dr. Fr. Detela: Veliki prof. Zgodovinski ro-
man. (Dal.) — 4. J. Trdina: Bajke in povesti o Gor-
jancih, 22. „Pod hruško“. — 5. L. Podgornikova:
„Glasbena vzgoja v Slovencih.“ (Konec.) — 6. Ivan
Vrhovec: „Slavni Slovenci.“ II. P. P. Glavar. — 7.
Jos. Stritar: Pogovori VI. — 8. J. Kržišnik:
Pesmi. 1, 2, 3, 4, 5, 6. — 9. J. Cimperman: „Osèhlo
cvetje.“ Soneti. — 10. J. Apih: Velegrad. — 11. Janko
Kersnik: „Agitator“. Roman. (Dalje.) — 12. J. Šu-
man: Odgovor na Štrekeljevo kritiko moje slovnice. —
13. „Slovenski glasnik“: Nove knjige slovenske. — Vod-
nikov napis iz leta 1814. — Narodni Dom. — Versuch
einer Geschichte der Botanik in Krain. — Kratke
opazke. — 14. J. Kalan: Šah. — „Ljubljanski Zvon“
stane za pol leta 2 gold. 30 kr., za četrt leta 1 gold.
15 krajc.

— Premožni Slovenci. Kakor smo uže poročali, je
zanimanje med občinstvom jako živahno in knjižice za
nabiranje doneskov za „Narodni Dom“ se pridno raz-
pošiljajo. Oglasilo se je mnogo poverjenikov, kateri
nas podpirajo pri tem podjetju ter nabirajo male kraj-
carske doneske pri svojih znancih in prijateljih. Res
je, da se po tej poti veliko nabira, in v teku nekaj let
dobimo potrebno svoto za zgradbo „Narodnega doma“.
Tako so ravnali vsi narodi, kateri so s svojimi močmi
hoteli doseči kak naroden namen. Toda povsod se je
tudi čulo o večih svotah, katere so narodni voditelji,
veljavni in premožni narodnjaki prostovoljno položili na
oltar domovine. Zakaj bi se tudi pri nas to ne moglo
zgoditi. Sicer ni toliko kapitala v narodnih rokah, da
bi, kakor naši bratje Čehi in Hrvatje po tisočakah na-
birali, vendar lahko z manjšimi svotami pričnemo. Re-
cimo, da je 1000 premožnih rodoljubov na Slovenskem.
Od teh si gotovo sleherni zamore kupiti celo knjižico
z krajcarskimi doneski, oziroma plačal bi za 1 leto
12 gold. Svota bi znašala na leto 12.000 gold., katera
bi se po tej poti nabrala, in prepričani smo, da bi nihče
od vseh teh 1000 premožnih rodoljubov ne občutil za-
radi tega kakega pomanjkanja. Ko se je sprožila misel
„Narodnega doma“ v Ljubljani, oglasilo se je mnogo
rodoljubov, kateri so prostovoljno donasali po 5 gold.,
po 3 gold. na mesec. Zaspala je pa ta lepa ideja in

preteklo je uže leto dni, ko so ti doneski izostali. Zakaj?
Gotovo ne, ker niso dotični mogli vplačevati, nego za-
radi mlačnosti do tega narodnega podjetja. Toda vse
se še lahko popravi, poravna. Pot, po kateri odpade
vsako poverjenišvo, vsako posamezno mesečno nabiranje,
ter ob enem sigurna kontrola je ta, da se dotični ro-
doljubi blagovolijo oglasiti potom dopisnic, da želé eno
celo knjižico s krajcarskimi doneski, oziroma, da pla-
čajo 1 gold. na mesec. Pošlje se jim potem knjižica,
za katero se plača na enkrat 12 gold. za celo leto, go-
tovo za premožne rodoljube ne preveč. Kdor pa hoče
kaj več žrtvovati, slobodno mu, ter se bo zahvalno vspre-
jelo. Tedaj premožni rodoljubi, žrtvujte 12 gold. na
leto, saj pridejo komaj 3 kr. na dan, in pripomogli bo-
dete k našemu narodnemu podjetju, k „Narodnemu
domu“ z izdatno svoto. Prosimo Vas, oglašajte se
kmalu pri podpisani podružnici, kajti „bis dat, qui
cite dat“.

„Krajcarska podružnica „Narodnega Doma“
(Dr. Jos. Staré)

v Ljubljani.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Cesar bo dne 20. avgusta na Du-
naji in delil avdijence. Cesarjev rojstni dan pa god ce-
sarjevičev in pa cesarjevičine obhajala bo cesarska dru-
žina v Ištu.

Večjo pozornost zvalili pa ste na-se dve drugi do-
godbi minulega tedna. Obiskala sta namreč naš cesar
in cesarica nemškega cesarja v Gasteinu, kjer sta bi-
vala po presrčnem pozdravljanji en dan; v soboto večer
pa je prišel cesar v Insbruk, kjer je bil velikansk shod
avstrijskih strelcev, v resnici lepa velikanska domo-
ljubna svečanost, dobrodejna za vse prava avstrijska
srca po veleizdajskim početji naših nemških irredentov-
cev v Draždanah.

Sprejem cesarjev v Insbruku bil je presrčen in ve-
ličasten. Pozdravili so cesarja deželni glavar, mestni
župan in predsednik slavnostnega odbora. Cesar zahva-
ljeval se je milostivo in je pred odhodom v znamenje
posebne svoje zadovoljnosti odlikoval mestnega župana
z redom železne krone III. vrste.

Hrvatska. — Narodni klub izbral se je v Zagrebu
k posvetovanju zarad onih starih, deloma zgodovinskih
pisem, katera so se na povelje banovo odposlala v Bu-
dapešt. Po pojasnilih, katere je podal ban zbranim po-
slancem izrekli so se baje poslanci, da ta dogodba po-
slancem ne daje povoda za kakoršne korake.

Nemška. — Cesar podal se je včeraj iz Gasteina
nazaj na potovanje proti domu, in je dospel v Solno-
grad. Nemško brodovje dospel je pred Zanzibar, kjer
namerava kolonijalno politiko nemško s topovi podpirati
zoper tamošnjega, nekaj malo poslušnega sultana. —
Angleška zopet pisano gleda na to novo širjenje nem-
škega vpliva.

Žitna cena

v Ljubljani 8. avgusta 1885.

Hektoliter: pšenice domače 6 gold. 50 kr. — banaške
7 gold. 42 kr. — turšice 5 gold. 67 kr. — soršice 6 gold.
8 kr. — rži 5 gold. 20 kr. — ječmena 4 gold. 87 kr. —
prosa 5 gold. 85 kr. — ajde 4 gold. 87 kr. — ovsa 3 gold.
36 kr. — Krompir 3 gold. 50 kr. 100 kilogramov.